

mest træffer den sidst aftraaede Finantsbestyrrelse, og dernæst fordi jeg troer, at det heller ikke er rigtigt at forklare det som et Tegn paa Overslødighed i Finantserne, at de have liggende i Beholdningerne Obligationer, som de realisere for at blive befrieede for at udstede nye Obligationer af et vist Slags. Jeg skal imidlertid som sagt ikke opholde mig længere derved, men gaae over til at udtale mig om det foreliggende Lovudkast.

Jeg maa da begynde med at erklære, at jeg er fuldkommen enig med den ærede Taler, til hvis Foredrag jeg fra Begyndelsen af har henvendt mig, deri, at dette Lovforslags Forelæggelse nu forsaavidt maa ansees for ubetvælselig, som det ikke ligger klart for Dagen, hvad der behøves i den nærmeste Tid for at fyldestgjøre, hvad man kalder de uundgaaelige nødvendige Statsudgifter. Hvorledes den enkelte Privates Anstuelse derom stiller sig, er mindre vigtigt. Hovedsagen er, at det maa være documenteret, at Staten virkelig trænger til et overordentligt Tilskud, og hvormed den trænger til. Det er ogsaa en Sætning, som det ærede Medlem, til hvem jeg sigtede, fremførte, og som jeg ganske maa slutte mig til, at det er ikke ligegyldigt, om man forud har saa at sige fastslaaet en Maade, hvorpaa man kan dække hvilke som helst Statsudgifter, eller om man skal møjsommeligt og med en vis Ungstellighed opsoge, paa hvilken Maade Meerudgiften skal dækkes. Det har en Indflydelse saavel paa den Medbeholdning, som Regjeringen vil vise til at foreslaae Statsudgifter, som paa den Medbeholdning, hvormed den lovgivende Forsamling vil give sit Samtykke til disse Statsudgifter, naar saa at sige Bevillingen til hvilke som helst Statsudgifter allerede ligger fastslaaet. Jeg kan derfor ikke nægte, at jeg med Hensyn til dette Punkt er aldeles enig med det ærede Medlem, og at jeg vilde have anseet det for høist ønskeligt, at Forelæggelsen af dette Lovforslag, forsaavidt man troede, at man overhovedet maatte komme ind paa at dække den Meerudgift, som der ikke ellers kunde raades Vob paa, ved en Indkomstskat, var blevet opfat, til det var blevet paavist, at der var en Nødvendighed for at forsøge Statsindtægterne, og at Reductionerne paa ingen Maade kunne bringes

dybere ned uden at tilfidsætte Statens Lyve, den Sikkerhed og Værdighed, som Staten under alle Forhold maa have for Die. Jeg vil dog dertil tilføie, at jeg, omendstjondt jeg ikke kjenner Status saa nøie, som for kort Tid siden, ikke tvivler om, at man til Slutningen vil være nødsaget til at bevilge en eller anden forøget Indtægt, naar det først er godtgjort, hvad Staten behøver under den Forudsætning, at man bliver staaende ved de aldeles nødvendige Udgifter, som udfordres. Jeg troer, at Forholdene ikke meget kunne have forandret sig siden den Tid, da jeg som daværende Finantsminister havde en særdeles Opforbring til at høre mig derom. Jeg ansaar det da for at være en Nødvendighed, at Besparelserne maatte bringes saa vidt som mulig, og at navnlig Udgifterne til Hæren og Flaaden maatte betydelig reduceres, med hvad de vare i tidligere Fredsaar. Det var min Overbeviisning, at dette var uundgaaelig nødvendigt, naar ikke Landet, der er saa haardt prøvet, skulde gaae Forarmelse ind. Jeg sølte mig overbevist om, at, naar Udgiften til Hæren og Flaaden vare reducerede saa meget, som den absolute Nødvendighed, baade udadtil og indadtil, krævede det, vilde der endda blive en Udgift tilbage, der maatte dækkes ved en forøget Beskatning; men at denne forøgede Beskatning skulde være elastisk, eller at den skulde slaaes fast for en meget lang Arrække, troede jeg ikke var nødvendigt, og i den Aand og med disse Tanker for Die nedlagde jeg ogsaa i Geheimestatsraadet for Hans Majestæt en Forestilling om den Finantsstilstand, hvori vi ved den skjendige Krig, der var os paaført, vare blevne bragte, og derved troede jeg at have givet mine Colleger al Opforbring til hver for sit Vedkommende at foreslaae og indføre de Reductioner, som Statens forandrede Forhold gjorde absolut nødvendige. Det vil saaledes sees, at jeg ikke kan siges at være nogen bestemt Modstander af en forøget Skattebyrde; tværtimod, jeg anseer den for at være uundgaaelig i nogle Aar, i nogle Overgangsaar. Det er bedrøveligt, at Statens Skatteevne og al Virksomhedsudvikling, der jo lider under en forøget Beskatning, endnu mere skulle betynges; jeg anseer det imidlertid som en Følge af den uslykkelige Krig, vi have været